

SPREJMI VSAK DAN SVOJ KRIŽ – PDV 2002

DNEVNI RED

UVOD

Naslov letošnjih postnih duhovnih vaj je SPREJMI VSAK DAN SVOJ KRIŽ. Ob tem naslovu se nam gotovo porajajo številne misli, tudi dvomi o križu v današnjem času. Križ lahko pomeni marsikaj. Za kristjane je križ spremljevalec vsakodnevnega življenja. Vsakdanji križ je simbol odrešenja in ne trpljenja, ki nas uničuje. Spodbuja nas k resnosti in k zavzetosti. Govori nam o smislu, o ponižnosti, o pokori, o veselju, o zaupanju, o veri. Križ v svoji vodoravni razsežnosti govori, da je življenje polno grehov, napak, ovir, preprek, težav, frustracij, zavrtosti, nesreč, nesmisla, in še in še. V svoji navpični razsežnosti pa govori o Jezusu, ki je posvetil vse križe našega življenja. Ni razloga, da se križev bojimo ali celo, da od njih bežimo. Celo nasprotno, bolj ljubimo križ, lepša in širša pot je pred nami. Če pa od njega bežimo, se ujamemo v svoj lastni jaz in sami sebe križamo z nezadovoljstvom, pred nami je hrapava in težka pot smrti.

Sveto pismo

Tedaj je Jezus rekel svojim učencem: "Če hoče kdo iti za menoj, naj se odpove sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj. Kdor namreč hoče rešiti svoje življenje ga bo izgubil; kdor pa izgubi svoje življenje zaradi mene, ga bo našel. Kajti kaj koristi človeku, če si ves svet pridobi, svoje življenje pa zapravi? Ali kaj bo dal človek v zameno za svoje življenje? Sin človekov bo namreč prišel v veličastvu svojega Očeta s svojimi angeli in takrat bo vsakemu povrnil po njegovem delu." (Mt 16,24-28)

Razmišljanje

Ob teh besedah animatorka Sabina razmišljanja: Misli, ki se porajajo ob letošnjem geslu, je veliko. Predvsem bi rada s pomočjo tematike mladim pomagala odpreti srce Bogu, njegovemu klicu, vabilom, da se ne bi še naprej toliko utapljali v vsakdanjih problemih, v neizhodnosti, v občutkih, da jih nihče ne mara, ne posluša, ne ljubi. Rada bi jim pomagala spoznati, kako rad nas ima Gospod...in to vsak trenutek, kakršni koli smo, tudi če smo žalostni, slabe volje, osamljeni, nam je težko...samo zaupati mu je potrebno, mu iskreno izročiti svoje načrte, želje, voljo, težave...se mu zahvaljevati tudi za stvari, ki se nam zdijo samoumevne.

Misli iz papeževe poslanice mladim (februar 2001)

Jezus vabi: Hodi za menoj, odpovej se sam sebi, sprejmi svoj križ. Taka izbira ne pozna dvomov in sprememb odločitve iz katere se v zgodovini rodijo svetniki in mučenci. Jezus zahteva hojo po poti, ki jo je tudi sam prehodil.

Odločitev pomeni izbira lastnega načina življenja: smo pripravljeni, poslušni, sprejemamo Božji načrt. Odpovedati se sam sebi pomeni iti na pot spreobrnjenja. Kdor misli samo nase in je središče vseh interesov ni na tej poti. Kristus je prva vrednota.

Križ uporabljamo kot okrasek. Nositi križ lahko postane prazna fraza. Nositi križ ne pomeni prenašanja vsakodnevnih tegob, še manj povelečevanje bolečine zaradi Boga, ampak JE LJUBEZEN. Križ je simbol ljubezni in darovanja.

Pot križa je pot življenja in resnične sreče. Razširjena kultura minljivega, ki ceni tisto, kar poraja ugodje in je navidez lepo, nas želi prepričati, da je za srečo potrebno izkoreniniti križ. Kot ideal nam predstavlja hiter in lahek uspeh, naglo kariero, spolnost, ločeno od vsakega čuta odgovornosti, in, končno, bivanje, ki se osredotoča na potrjevanje samega sebe, pogosto brez vsakega spoštovanja do drugega.

Odprite vendar dobro svoje oči, dragi mladi: ta pot ni pot, ki bi prinašala življenje, ampak steza, ki se konča v smrti.

Namen PDV 2002:

- vzbuditi v mladih čimveč vprašanj glede osebne vere in odločitve
- pokazati na smisel žrtve in trpljenja
- pokazati na vsakdanjost žrtve, odpovedi, križa
- učiti se z veseljem sprejemati križ, ker je to pot ljubezni in življenja

O KRIŽU

Spodnje razmišljanje lahko pomaga animatorjem, da v skupini lažje usmerjate in utemeljujete pogovor. O vsaki stvari je najprej treba nekaj vedeti, potem pa šele govoriti.

Znamenje križa: *Pred leti sem na poti skozi staro mestno jedro Rima srečal temnopolto ženo. Na čelu je imela z zeleno barvo narisane križe. Ker je bil duhovnik, ki me je spremljal, poznavalec orientalskih cerkva, sem ga lahko vprašal, kaj to pomeni. Povedal mi je, da je žena verjetno ena izmed mnogih beguncev iz Etiopije, ki živijo v Rimu. Ti ljudje so izgubili skoraj vse, a svojo krščansko vero so ohranili.*

Ko sem šel še v času komunizma mimo pravoslavne stolnice, sem opazil vojaka v uniformi. Pokrižal se je. To javno priznanje vere je bilo tedaj zelo tvegano za mladega moža. Hkrati tudi spraševanje vesti zahodnemu kristjanu, koliko je sposoben tvegati za svojo vero.

Mnogo mladih dandanes nosi križ na verižici ali kot uhan v ušesu. Pogostokrat je to le talisman ali izraz mode. Pri mnogih je to darilo staršev ali prijateljev, spominek s poti v Rim, Assisi ali Taize, in izraža priznanje: sem kristjan, svoje vere ne želim skrivati in skušam jo jemati resno. Mnogi ljudje si pripravijo križ, ki ga ob smrti želijo imeti pred očmi, in ko umrejo, gre z njimi v grob. Albert Camus pripoveduje v svojem romanu »Kuga« o umiranju nekega duhovnika, jezuitskega patra Panneloux, ki naroči, naj mu prinesejo križ in reče svojemu ateističnemu zdravniku, da bi rad umrl sam, saj je vse stavil na Boga.

Tako kot je v horizontu islama polmesec, tako je v krščanskih deželah križ vsepovsod prisotni simbol ob robu poti in cest, v šolah in bolniških sobah, na pokopališčih in seveda v vsakem cerkvenem prostoru. Včasih je to prazen križ iz lesa ali kovine, morda je izdelan iz dragocenih materialov, kot je slonovina ali plemenita kovina. Pogostokrat je povezan s podobo Jezusa Kristusa kot trpečega, umirajočega ali tudi odrešenega vsega trpljenja.

Na prvi pogled je križ le znamenje strahu, instrument za pripravo na strašno smrt. V resnici pa je znamenje tolažbe in zaupanja ob pogledu na mladega moža iz Nazareta, ki so ga pribili nanj in je umrl. Kristus ni spodleteli idealist, ampak je tako Božji Sin kot sin človekov. Z dogodkom njegovega vstajenja se je enkrat za vselej razkrilo, da je ljubezen močnejša od sovraštva, svetost močnejša od grešnosti, da je Božje jagnje močnejše od volka človekovega. Velikonočni dogodek spremeni leseni križ v drevo življenja.

Obstajajo čudovite slike o križu, ki sočasno predstavljajo Jezusovo smrt na veliki petek in njegovo vstajenje na veliko noč. Takšna slika je tudi veliki mozaik v rimski cerkvi svetega Klemenca. Prikaže mladega Kristusa, ki iz smrti prehaja v večno življenje, ko pritrjen na drevo, prekrito z listi in sadeži, premaguje trpljenje in v obliki križa razprostira roke: »Glejte, les križa, od katerega je odvisno zveličanje sveta.«

Križ izraža tudi največjo zapoved: Ljubi Gospoda svojega Boga z vsem srcem, z vso dušo in z vso močjo. Križ je simbol blagoslova, ki prihaja od Kristusa, saj se ob križu zahvaljujemo za njegovo delo odrešenja človeškega rodu.

V Kristusovem času je bil križ sramotilno znamenje, znamenje ponižanja, popolne odvisnosti od drugih. Jezus je križ uporabil zato, da bi dokazal, kako je Bog velik. Sposoben je bil spremeniti in povišati v najveličastnejše znamenje to, kar je sicer uničevalo človeka, kar je bilo zanj največje ponižanje.

Pokrižati se: Duhovnik začne bogoslužje z znamenjem križa. Najbrž smo ga nekateri napravili že zjutraj, ko smo vstali. Nekateri ga naredijo, ko se poslavljajo od doma. Navado imamo, da se ob vstopu v cerkev pokrižamo z blagoslovljeno vodo v spomin na svoj krst.

Križ nas spremlja od rojstva do smrti. Kakor je naše celotno življenje prepleteno s križem, tako tudi sv. maša. Začnemo in končamo jo s križem. Bogoslužje je naše življenje.

Znamenje križa je eno najstarejših znamenj. Zgodnji cerkveni pisatelj Tertulijan piše že leta 211 po Kristusu: »Na vsakem koraku ... katerokoli delo opravljamo, naredimo na svoje čelo malo znamenje (znamenje križa).«

Križ nas spominja na Jezusovo smrt in vstajenje in hkrati na naš vstop v njegovo odrešenjsko skrivnost. Po besedah apostola Pavla smo bili krščeni v Jezusovo smrt in vstajenje (Rim 6).

Pokrižanje je v katoliški Cerkvi in v vzhodnih Cerkvah najbolj pogosto izražanje vere. Križ naredimo na čelu, na ustih in na prsih. Veliki križ naredimo od čela do prsi in od leve na desno ramo. S tem Troedinemu Bogu rečemo: »Tvoj sem.« S tem se izročamo v Božje varstvo in izpričujemo vero pred drugimi, ki križ opazijo. Ob televizijskih prenosih na velikih športnih tekmovanjih opazimo, kako se nekateri športniki pokrižajo. To so predvsem športniki iz romanskih in slovanskih dežel. Matere so jih učile, naj s križem prosijo za blagoslov pred pomembnimi izzivi.

Preden se sami lahko pokrižamo, so nas že pokrižali drugi. Pri krstu krščevalec, starši in botri pokrižajo otroka. Ganljivo je doživeti, kako se tudi manj liturgično izkušeni ljudje trudijo, da bi to znamenje napravili dostojanstveno in skrbno. Res je tudi, da mnogi starši svojih otrok ne učijo več križa in jih več ne pokrižajo. Pri verouku to opazimo že v prvem razredu.

Križ naredimo tudi nad stvarmi. Izročimo jih Božjemu varstvu, blagoslovimo jih ali posvetimo.

Od krsta do smrti obred pokrižanja spremlja življenje kristjana in ga ovija v neke vrste zaščitni plašč. **(Iz knjige T. Kompare, *Odkrivajmo skrivnost*).**

Pregovori o križu:

Lahko služijo kot uvodne misli pred razmišljanjem, molitvijo ali pogovorom.

Kolikor večji križ, toliko večje upanje. (nemški)

Križi so lestve v nebo. (angleški)

Tuji križ te uči, kako nositi svojega. (angleški)

Če bi vse križe zbrali na kup, bi spet vsakdo po svojem segel. (nemški)

Križ glede na moč, moč glede na križ. (nizozemski)

Ni večjega križa od življenja brez križa. (nizozemski)

Tisti je moder, ki zna svoj križ skrivati. (nemški)

PREDSTAVITVENI VEČER

Scena:

- velik križ, ki predstavlja pot življenja
- v bližini križa jogi ali fotelj ..., ki predstavlja beg od križa, lagodnost v življenju

Animatorji si v okviru te scene zamislijo kratko predstavitev v obliki dialoga, igre, mimike in razlage.

Predstavitev po imenih, vmes se pojejo pesmi ... Vmes pa poteka pisanje na kartonasti križ. Vsak kdor se predstavi napiše stavek ali nariše simbol, ki mu ga zbudi asociacija na križ. Ob koncu predstavitve ta križ potem animatorji previdno raztrgajo ali razrežemo in potem kos za kosom delijo med udeležence. Ta del vsakdo shrani in si zapomni, kaj je na njem napisano. Zadnji dan bomo ta križ zopet sestavili

DELO V SKUPINAH

Razpored dela v skupinah

1. Molitev o križu
2. Predstavljanje po imenih
3. Predstavitev teme
 - Zgodba: Velik prepad
 - Vaja: Moja življenjska pot
 - Vaja: Moja življenjska pot (krajša)
 - Vaja: V tišini
4. Zgodbe
5. Svetopisemski odlomki
6. Dejavnost
7. Zaključna molitev

Spodbuda!

Skupino je treba najprej malo povezati in ogreti. Za to je potrebno pripraviti nekaj pesmi ali pa kako igrice. Začetek je zelo pomemben. Ne bojte se, ampak začnite odločno in zahtevajte od skupine čimveč. Tematika je precej zahtevna, zato zahteva od vas dobro pripravo. V začetku ustvarite skupino, ne čakajte na konec. Vztrajajte, da pojejo, da vsi delajo vse, da drug drugega poslušajo, predvsem pa da upoštevajo vaša navodila. V glavi imejte dinamiko dela v skupini. Potem je po potrebi prilagodite. Že prej izberite med različnimi možnostmi, ki so nakazane spodaj. Izberite tisto, kar vam je najbolj pisano na kožo. Sicer pa tudi sami presenetite s kako idejo.

1. Molitev

Naj ti pomagam nositi križ

Gospod,
kolikokrat sem bil v ognjevitih urah,
v žaru molitve, pripravljen na vsako žrtev.
Če si potem v resnici prišel
in mi hotel dati delež pri svojem križu,
sem se prestrašen umaknil.
In vendar vem,
da ne bom nikoli tvoj pravi učenec,
če ne bom pil iz tvojega keliha.

Vzemi, Gospod,
iz mojega srca ta strah pred žrtvijo!
Stori, da mi bo neznosno,
ko te gledam vsak dan znova stopati,
obloženega z bremenom mojih grehov,
na skrivnostno Golgoto naših oltarjev,
sam pa hodim po udobni cesti
mehke malomeščanske pobožnosti,
ki se v svojem bistvu ničemur ne odreče.

Gospod, daj nam pogled svetnikov,
ki niso mogli gledati trpečega,

ne da bi pred njihovega duha
stopila slika tebe,
kako neseš križ na Golgoto.

Daj nam svojo sočutno ljubezen,
ki ne more videti stiske,
ne da bi pomagala.
Odpri nam oči, da te spoznamo,
če nas s križem obložen srečaš
v svojih bratih in sestrah,
da ne bomo slepi in topi hiteli mimo
ter se ukvarjali samo s svojimi skrbmi in
stiskami.

Ti, Gospod, si nas določil,
da ne nosimo samo svojega bremena,
ampak tudi breme svojih bratov in sester.
Postavil si nas na veliko cesto sveta,
po kateri hodijo vsi nosilci križa.
Hočeš, da vsem pomagamo nositi njihov križ
z molitvijo, besedo in dejanjem,
z zgledom nesebičnega, požrtvovalnega
življenja.
V vsakem, ki gre mimo nas,
nas znova vprašujoče in proseče pogledaš:
Ali me poznaš? Ali mi hočeš pomagati?
(Dominik Thalhammer)

Oče naš ... Zdrava Marija... Slava očetu

2. Predstavljanje

Možnost A: Pogovor naveži na vajo oz. na kartonasti križ, ki smo ga razrezali prejšnji večer. Ob tem naj se vsak predstavi.

Možnost B: Lahko pa v začetku izvedemo igrico, tako da postavimo v sobi različne ovire. Vsak premaguje te ovire, kakor ga je pač volja. Lahko tudi stoji, lahko tudi vse čas sedi in opazuje. Nikogar ne smemo siliti, ampak izrazimo samo povabilo, da so vabljeni na poligon ovir.

Ko je igra skozi se vsak na kratko predstavi. Opiše pa naj, kako je sam opravil igro. Ali se jo je sploh udeležil? Zakaj? Kako je premagoval ovire? Je bila to zgolj igra? Kaj je razmišljal? Ali se spomni določenih ovir in zakaj? Se mu je zdelo, da ga ovire res ovirajo? Ali jih je poizkušal premagati ali iskati neko lažjo pot? Ali vajo lahko na kak način primerja s svojim življenjem? (Zamisli si sam)

3. Predstavitev teme

Možnost A:

Za uvod lahko preberemo zgodbo VELIK PREPAD ali pa si izberemo drugo, ki je na voljo v nadaljevanju. Nato s pogovorom ob zgodbi, razmišljanju in vprašanjih nadaljujemo delo in razvijamo pogovor.

Neki mož, ki je bil vedno nezadovoljen sam s seboj in z drugimi, seje kar naprej pregovarjal z Bogom: »Pa kdo je določil, da mora vsak človek nositi svoj križ? Ali ni nobene možnosti, da bi se temu izognil? Resnično sem sit teh svojih vsakdanjih bremen!«

Dobri Bog mu je odgovoril v sanjah. Videl je, da je človeško življenje na Zemlji neskončna procesija. Vsak je hodil s svojim križem na ramenih. Šli so počasi, vendar vztrajno, korak za korakom.

Tudi on sam je hodil v neskončnem sprevodu in s svojim osebnim križem prav težko napredoval. Čez nekaj časa je pomislil, daje njegov križ pravzaprav predolg: prav to gaje močno oviralo pri hoji. »Zadoščalo bo, če ga bom malo skrajšal; potem bo vse skupaj dosti manj mučno,« si je rekel.

Usedel seje na obcestni kamen in z odločnim rezom skrajšal svoj križ za precejšen del.

Ko je ponovno začel hoditi, je takoj čutil, da velik lažje in hitreje hodi. Brez posebnega napora seje pridružil množici, v kateri je hodilo človeštvo. Prišli so do prepada. To je bila široka razpoka v zemlji, onstran katere se je že razprostiral »svet večne sreče«.

Pogled na pokrajino onstran prepada je bil očarljiv. Vendar tja čez ni vodil noben most, nikakršne brv ni bilo nikjer. Kljub temu so ljudje zlahka šli čez. Vsakdo je namreč s svojega ramena snel križ, ga položil na bregova prepada in po lesenem tramu prišel na drugo stran.

Zdelo seje, kot da so križi narejeni po meri: do centimetra natančno so povezali oba bregov, prepada.

Vsi so šli čez. On pa ni mogel iti. Skrajšal je svoj križ, sedaj pa je bil prekratek, da bi dosegel nasprotni rob prepada. Zlomil ga je jok in začel je obupovati: »Če bi prej vedel ...«

Toda bilo je prepozno in nobena solza ni nič pomagala.

Sveto Terezijo Avilsko je prav sredi pomembnega dela začela močno boleti noga. Potožila se je Bogu: »Gospod, ali res misliš, da mi poleg vseh skrbi sedaj manjka še to!« Bog ji je odgovoril:

»Terezija, tako ravnaj s svojimi prijatelji. « Ona pa:

»Sedaj razumem, zakaj jih imaš tako malo!«

(Krogi na vodni gladini, str. 44)

Bog je vsakemu od nas na ramena naložil svoj križ. Bog nam bo dal moč, da ga bomo zmogli nositi.

Kratko razmišljanje

Kdor hoče doseči velike stvari, si mora prizadevati za red. Vsaka stvar mora biti na svojem mestu. To, da jo tja postavimo, pa zahteva napor, delo, trud,... To je del našega življenja, naš križ, ki ga vsakodnevno vzamemo na svoje rame in oznanjamo Kristusa.

Oznanjamo ga tudi s tem, da spoštujemo red odraslih, čeprav nam ne leži. Terezija Deteta Jezusa je bila zvesta redu in pravilom v samostanu. V ljubezni do Jezusa in z molitvijo je prenašala svoj križ, ki so ji ga sprva nalagale sestre, saj so menile, da se je podala v samostan zgolj iz njene trenutne, mladostniške muhavosti.

V zgled nam je tudi sv. Janez Marija Vianej, znan kot Arški župnik. Njegov prvi veliki križ je bila latinščina. A ga je s pomočjo učitelja duhovnika Balley-a in s pomočjo milosti, vztrajnosti ter potrpežljivosti premagal. Tako kot on, se tudi mi obračamo na Boga z vzklikom: »Bog pomagaj!« Le, da nam On ne more pomagati, če mi sami ne naredimo ničesar. In učenje ter vztrajnost sta križa, ki jih vzamemo na svoje rame.

Naslednja pričevalka je Marija D. Mazzarello. Eden njenih križev je bila oslabeledost po hudi in težki bolezni takratnega časa, tifusu. Ker je bila šibka, ni mogla delati v vinogradih, zato se je po videnju pred šivalnico odločila storiti nekaj dobrega. Za koga? Za dekleta iz njene vasi. Vso svojo »energijo« je usmerila v učenje: šivanja, krojenja,... Kasneje v njenem življenju zasledimo, kako je z veseljem, delom in molitvijo, predvsem pa zgledom opogumljala sestre. Vsak križ je z molitvijo, veseljem in zaupanjem v Marijo postal nekakšna avantura.

Janez Bosko je imel veliko preizkušenj. Niso ga razumeli v njegovem delu z mlade. Škof mu je prepovedal spovedovati. Imeli so ga za norca. Doživel je napade, ki so ga življenjsko ogrožali.

Vprašanja

1. Na kaj najprej pomislim, ko zagledam križ?
2. Kaj sploh je križ? Simbol križa (glej zgoraj).
3. Kaj se mi utrne, ko zaslišim vprašanje: Vsak dan sprejmi svoj križ?
4. Kakšen je ta, moj, križ?
5. Kako in na kakšen način se v vsakdanjem življenju spoprijemam z njim?
6. Kje, jaz, najdem tolažbo, ko mi je hudo in obupujem?
7. Kaj in kdo mi je takrat v oporo?
8. Kdo so moji vzorniki? (Jezus, Marija, svetniki: Janez Marija Vianej, Terezija Deteta Jezusa, Marija D. Mazzarello, Janez Bosko, ...)
9. Kako so oni sprejemali težave in križe njihovega življenja?
10. Križev pot, simbol in pomen za naše življenje (obsodba, padci, vstajanja, zasramovanje, pa smrt in na koncu večno vstajenje)?
11. Kakšen je pomen sprave in odpuščanja v vsakodnevnem življenju polnem križev in trpljenja?

Možnost B: Moja življenjska pot (za uporabo te vaje se prej lahko pogovoriš z Markom K).

Vsak dobi list papirja na katerega nariše svojo življenjsko pot. Pri tej vaji lahko damo v ozadje nekaj prijetne glasbe. Ni nujno, da je povsem tišina, vendar poskrbimo, da vsi delajo, brez izjeme. Ne smemo pa preveč hiteti. Za vsak korak pustimo časa vsaj nekaj minut. Vaja lahko traja dolgo. Lahko tudi vse tri ure.

Potrebščine: listi A4 in voščenke

Navodila:

Preden začnemo z risanjem, opozorimo, da ni pomembno, kako kdo riše, zato naj se zaradi nihče ne vznemirja.

1. Nariši pot, ki predstavlja tvoje rojstvo, kjer se je začela, otroštvo in še posebej tvoje življenje v zadnjem letu, vse do tega trenutka. Mogoče je malo zavita, mogoče je bolj ravna, strma ...

2. Ob poti nariši najpomembnejše osebe, ki so te spremljale ali ki te še spremljajo. Vse rišeš v simbolih: drevesa ob poti, ptice na nebu, sonce, dež, strela ...

3. Na to pot pa sedaj nariši vse ovire, ki si jih v teh letih doživljal. Ovire so problemi, težave, napori, krize ... Riši jih v simbolih. Še najbolj pa se posveti oviram, ki jih doživljaš v zadnjem letu.

4. Ob ovirah nariši, kaj si ob njih doživljal in kako si jih premagoval. Zopet z nekim simbolom. Ali si bil žalosten, vesel, trmast, jokajoč? Si se ob ovirah ustavljal dolgo, si se pogovarjal, posvetoval?

5. Nariši, kdaj si pomislil na Boga, na Jezusa in kako si ga takrat doživljal? Vse v simbolih.

Predstavitev in branje slik:

Predstavitev poteka po stopnjah. Vedno je na vrsti samo eden. Stopnje morajo biti jasne

* Prva stopnja: Začni stavek z VIDIM ...

Vprašamo jih, kaj vidijo? Samo to, kar se vidi z očmi. Odgovori naj se začnejo z: Vidim ... Avtor slike molči in posluša. Vsi drugi odgovorijo na vprašanje, kaj vidijo na sliki. Vsi sodelujejo z odgovorom.

* Druga stopnja: Fokusiranje ... Začni stavek z NAGOVARJA ME ... Ni nobenih ugovorov, ker na stvari različno gledamo. Vsi zopet povejo ...

* Tretja stopnja: Interepretacija ... Damo naslov sliki. Vsak lahko pove več naslovov na posamezno stvar ali pa na celotno sliko. Avtor na koncu izbere najboljši naslov.

* Četrta stopnja: Avtor predstavi svojo sliko. Sedaj lahko pove kaj več o svoji sliki.

* Peta stopnja: Vprašanja avtorju, ki pa ne smejo vsebovati besede zakaj in zato Ne sprožiti obrambnih mehanizmov.

* Šesta stopnja (če je primerno): Religiozna komunikacija. Izrazimo prošnjo. (Ime) želim ti, da Vsi: Gospod, prosimo te, usliši nas.

Možnost C: Moja življenjska pot (vaja je krajša od zgoraj navedene in tudi lažja za izvedbo).

Udeleženci in animatorji skušajo izdelati svojo življenjsko pot. Izdelovanje je prepuščeno njihovi domišljiji in iznajdljivosti. Pomagajo si lahko z barvicami, flomastri, voščenkami, vodenimi barvami, s kolaž papirjem, koščki blaga, lahko tudi s predmeti iz narave (kamni-težave, rožice-srečni dogodki...) in še z mnogimi predmeti. Smisel izdelave je v tem, da se vsak zamisli nad svojo prehojeno potjo, da ugotovi, kje so bili križi in kaj je bilo lepega. Potem sledi pogovor v katerem vsak pove nekaj o svojih občutkih in vsak pojasni svojo »življenjsko pot« tudi ostalim. Če si skupina ne zaupa, lahko vsak pove samo kdaj je imel težave in probleme, kako jih je rešil, kdo ti je takrat stal ob strani, kako gleda sedaj na njih, kaj se je ob njih naučil, ali so ga naredile močnejšega in pogumnejšega... Ni potrebno pojasnjevati kakšne težave in probleme si imel.

Možnost D: V tišini (vaja primerna za bolj resne, ki si želijo poglobitve)

Vaja poteka v tišini, pri kateri morajo udeleženci odgovarjati na vprašanja. Tematika je navzočnost Boga v mojem življenju. Poteka pa takole..Najprej moram napisati dogodke iz svojega življenja, ki mi najprej pridejo na misel, ki se jih najprej spomnim. Nato se vprašam, kako sem se ob teh dogodkih počutil...sem bil, vesel, žalosten, srečen.. Sledi vprašanje, ali sedaj ko gledam nazaj v preteklost v teh dogodkih vidim prisotnost Boga in kaj mi ob vsakem dogodku sporoča.

Vprašanja:

1. Koliko jaz v mojem življenju verujem Bogu? Mu puščam, da je v resnici ON gospodar mojega življenja?
2. S kakšnimi težavami se srečujem? Kako se z njimi soočam? Kaj mi te težave sporočajo?
3. Sem pripravljen iti kamorkoli me Gospod vabi?
4. Ali verjamem, da Bog v mojem življenju lahko vse obrne v dobro?
5. Gledam na stvari, dogodke, probleme kot samoumevne? Jih sprejemam kot božji dar, kot znamenje božje pozornosti, ljubezni do mene?

3. Zgodbe

MODRA JAMA

Zgodba govori o križu, ki ga na sebi opazimo na drugih pa ne. Je pač tako v življenju, da je pri sosedu krompir vedno debelejši. Drugim je z roz'cami poslano, nam pa s trnjem. Ali je res tako?

Živel je ubog in preprost človek. Po dnevu, polnem trdega dela, se je vračal domov izčrpan in nerazporejen. Z mržnjo v srcu je gledal ljudi, ki so se mimo vozili v avtomobilih, in tiste, ki so sedeli za mizami v lokalih ob cesti.

»Tem se pa res lepo godi,« je godrnjal predse, medtem ko se je tlačil v natrpan avtobus. »Sploh ne vedo, kaj se pravi trpeti v življenju. S samim cvetjem jim je posuto. Če bi morali nositi moj križ!« Gospod je zmeraj zelo potrpežljivo poslušal pritožbe tega možakarja. Nekega večera pa ga je počakal kar pri hišnih vratih. »O ti si Gospod!« ga je opazil možakar. »Ne poskušaj me miriti. Sam dobro veš, kako težak je križ, ki si mi ga naložil.« Mož je bil bolj slabše volje kot kdajkoli prej. Gospod se mu je dobrohotno nasmehnil: »Pojdi z mano. Ponujam ti priložnost, da si izbereš kateri drugi križ.«

V trenutku se je mož znašel v veliki in prostorni modri jami, ki je bila nadvse okusno urejena. Bila je polna križev: majhnih in velikih, okrašenih z dragimi kamni, gladkih in grobo hrapavih. »To so križi različnih ljudi,« je pojasnil Gospod. »Izberi si enega.« Človek je nevljudno odvrnil svoj križ v kot, si pomel roke in začel izbirati. Najprej je poskusil zelo lahek križ, ki pa je bil predolg in ga je oviral pri hoji. Potem je segel po križu nekega škofa, ki je bil neverjetno težak zaradi odgovornosti in požrtvovalnosti. Nasladnji križ, gladek in eleganten na pogled, ga je takoj, ko si ga je naložil na ramena, začel zbadati, kot bi bil poln žebeljev. Naložil si je še srebrn križ, ki se je zelo lepo svetil, vendar je moža pod njim takoj navdal občutek osamljenosti in zapuščenosti. Takoj ga je odložil. Tako je dolgo poskušal, a vsak križ je imel kakšno pomankljivost.

Končno je v malo temnejšem kotu sobe našel majhen križ, ki je bil že malo obrabljen. Niti ni bil toliko težak in tudi pri hoji ga ni pretirano oviral. Skratka, bil je tak, kot bi bil narejen prav zanj. Mož si ga je zmagoslavno naložil na ramena. »Tega bom vzel!« je vzkliknil in odšel iz modre jame.

Gospod mu je namenil zelo dobrohoten in ljubeč pogled. V tistem trenutku se je možakar zavedel, da si je naložil svoj stari križ, tistega, ki ga je zagnal v kot, ko je vstopil v jamo, tistega, ki ga je nosil že vse svoje življenje.

KONJ ALEKSANDRA VELIKEGA – ni lahko premagati ovire in pogledati v sonce (B. Ferrero, Pomembna je vrtnica)

Križi v življenju niso ovire na poti, ampak so zato, da postajamo bolj močni, da se ne bojimo raznih težav, ampak vemo, da jih s pogledom na Jezusa, ki nam dviga pogled k Bogu, lahko veselo premagujemo. To poskušajmo razmeti z naslednjo zgodbo.

Ko je Aleksander Veliki dopolnil dvajset let, mu je uspelo, daje očeta, kralja Filipa, prepričal, da mu je za darilo poklonil konja, ki ga še nikomur ni uspelo ukrotiti. Dobil je Bukefala, konja krasnega

izgleda, vendar ognjevitnega in divjega značaja. Aleksander gaj e hotel za vsako ceno ukrotiti. "Sin moj, zakaj si pri vseh konjih, kar jih je,

ne izbereš katerega drugega?" mu je rekel dobri kralj Filip.

Aleksander pa je hotel ukrotiti prav Bukefala. Trudil se je že tri mesece, a kljub božanju, prijaznim in prijateljskim besedam ni uspel ostati v sedlu niti za trenutek.

Tisti, ki so poskušali že pred njim, so menili: "Vse zaman, Aleksander, pusti ga, naj se vrne v gozd, preden ti kaj naredi!"

Ko je nekega dne opazoval svojega divjega konja, ga je presenetilo, kako zelo nizko je držal glavo; bila je skorajda skrita med sprednjima dvema nogama.

Bilo je opoldne, ko je sonce neusmiljeno pripekalo.

Aleksander je o tem začel razmišljati. Spomnil se je, da seje Bukefal tako vedel zmeraj, ko je sijalo sonce, nikoli pa ob večerih ali ob slabem vremenu. Razen tega so bili njegovi poskusi, da bi ga ukrotil, uspešnejši ob oblačnem vremenu. Nenadoma je pomislil: "Morda se boji sonca." Nekega lepega sončnega dneje Aleksander stopil pred Bukefala, silovito zgrabil njegovo glavo in jo z vsemi svojimi močmi dvignil navzgor. Konjeve oči so prvič pogledale v sonce. Aleksander je opazil, da se ne bliskajo več, ampak da postajajo vedno bolj krotke. Skoraj seje zdelo, da se smejejo.

Ko je mladenič popustil krepak stisk, s katerim gaje zgrabil, je konjeva glava ostala pokončna, ponosna in mirna. Aleksander je bil navdušen, objel je konja, skočil v sedlo in odgalopiral po nižinah Makedonije.

Bukefal je premagal strah pred soncem. Odtlej so se ga tudi ljudje manj bali.

V shodnici je bil človek, ki je imel duha nečistega demona. Z močnim glasom je zavpil: "Ej, kaj imamo s teboj,

Jezus Nazarečan? Si nas prišel pokončat?" (Lk 4,3-34).

To je krik sprevržene vere, vere hudičev in brezbožnežev: Bojijo se križa in Boga

Koliko jih je, ki se bojijo Boga! Ljudje, ki se mu približajo, kolikor je najmanj mogoče; ki se z njim samo na hitro pogovarjajo, ne da bi ga sploh pogledali v obraz; ki se, kolikor hitro morejo, z vzdihom olajšanja oddaljijo od Njega, ker jim je ob Njem neprijetno.

Kako daleč od Boga, ki je polnost ljubezni, lahko živiš, da vzpostaviš pristen odnos z Njim?

TRI ŽABE – ko pridejo težave, obupaš? (B. Ferrero, Pomembna je vrntica)

Ali veš, kaj pomeni skušnjava v življenju? To je neka sila, ki te potegne. Zdi se ti privlačno, dobro koristno. Skušnjava pa je prevara, ker te vrže v VELIK EGOIZEM. Samo zame, da bom srečen, da si bom privoščil, da bom užival. Vsi padamo v skušnjave, ker hočemo nekaj novega. Poskusi to in poskusi ono, boš videl, da je to super. Počutiš se kot raziskovalec, ki poskuša vsak dan kaj novega odkriti.

Tri radovedne žabe so si nekega dne drznile zapustiti mlako, v kateri so vedno živele.

Nameravale so raziskati svet. V bližini mlake je bila bogata kmetija.

Tri žabe so svoje raziskovanje začele na kmečkem dvorišču. Toda opazili sta jih dve kokoši. Razveselili sta se spremembe na jedilniku; sline so se jima že cedile, ko sta planili nadnje s priostrenimi kljuni. Žabe pa so bile hitre in pogumne. Prav v tistem trenutku je kmet pred hlevska vrata postavil veliko posodo z mlekom. Z dvema izrednima skokoma so jo dosegle in se vrgle vanjo. Ugotovile so, da morajo plavati v mleku. Sprva jih je nov položaj veselil in zabaval, potem pa jih je začelo vedno bolj skrbeti. Treba bi se bilo vendarle čim prej spraviti ven. Jezen kmet je veliko hujši kot kokoši ... Poskušale so in poskušale, vendar je bila odprtina posode ozka, kovinske stene pa gladke in spolzke.

Prva žaba je bila fatalis. Nekaj časa seje trudila potem pa rekla: "Nikoli ne pridemo od tu ven. To je naš konec." Vdala se je in utonila.

Druga žaba je bila intelektualca. Imela je veliko teoretičnega znanja o tekočinah, pa tudi o skokih in njihovih fizikalnih zakonitostih. Hitro je vse izračunala: razdaljo do odprtine, premer posode, potreben vzgon, parabolo, težo pospešek, silo težnosti. Dokopala se je do pravega rezultata in močno skočila.

Vendar ... pozabila je upoštevati dvignjeni rob posode. Močno se je udarila v glavo, omedlela in nesrečno končala na dnu posode.

Tretja žaba ni izgubljala časa, stalno je plavala in pridno delala z vsemi svojimi močmi.

Mleko se je spremenilo v maslo, ki je bilo sicer zdrslo, vendar trdno, zato je žaba z njega zlahka skočila ven.

Afriški pregovor pravi: "Vsako jutro se v Afriki zbudi lev.

Ve, da mora teči hitreje kot gazela, dajo ujame, sicer bo umrl od lakote. Vsako jutro se v Afriki zbudi gazela. Ve, da mora teči hitreje kot lev, sicer bo ob življenje.

Ko se jutro za jutrom zbujaš,

se ne sprašuj, ali si lev ali gazela, temveč začni teči."

Nikoli ne izgubi upanja, kakorkoli že ti teče življenje. In posveti se delu.

SMISEL TRPLJENJA (B. Rustja, Drobne duše za dušo)

V življenju enostavno ne gre brez trpljenja. Si mogoče že videl koga, ki bi ne trpel? Trpljenje je največkrat skrito za lepim življenjem, za lepo zunanostjo. Če hočeš biti srečen, sprejmi trpljenje z veseljem. Kdor zna trpeti je najbolj moder človek na svetu.

Neki mož je želel imeti na svojem hrbtu vtetoviranega leva. Šel je k človeku, ki je opravljal ta posel, in mu povedal, kaj želi. Toda brž, ko je začutil prve pike, je začel stokati: "Saj me boš ubil! Kateri del leva sedaj rišeš?" Pravkar rišem rep, je odvrnil. »Kar pusti rep,« je dejal prosilec.

In umetnik je spet začel. Toda mož spet ni prenesel vboda. "Kateri del pa sedaj delaš," je za kričal. "Ne morem prenašati bolečine" "Levja ušesa," je odvrnil. "Pa naj bo lev brez ušes," je rekel prosilec.

In mož je spet poskušal. Samo vbodel je iglo, ko se je spet oglasila žrtev. "Kaj pa sedaj rišeš?" "To pa je hrbet" je odvrnil. "Nočem leva s hrbtom," je odvrnil tetoviranec.

Mojster je za trenutek obstal, odložil iglo in dejal: "Lev brez glave, brez repa in brez hrbta? Kdo bi znal narisati kaj takega? Še Bog tega ne bi znal!"

Janez Pavel 11. je praškemu kardinalu Tomašku podaril križ v znamenje hvaležnosti za vse, kar je v času komunizma pretrpel za Cerkev. Iz Rima so mu ga prinesli mladi. Pred mejo so ga razstavili in srečno prinesli čez. Pri srečanju s kardinalom so te mlade posebno močno ganile njegove besede: 'Kdor za božje kraljestvo dela, stori veliko; kdor za božje kraljestvo moli, stori več; kdor pa za božje kraljestvo trpi, stori vse'.

Trpljenje torej ni pasivnost, ni nedejavnost in nič vredna stvar, ampak odlična služba Cerкви, je plemenita dejavnost, je predanost Bogu, trpljenje je milost, trpljenje je največja moč in modrost.

MADEŽ ČRNILA

Ali smo se že vprašali, čemu je potrebno trpljenje?

Neki umetnik je šel na obisk k svoji prijateljici. Ko je prišel k njej, je bila objokana. Vprašal jo je, zakaj joka. Pokazala mu je izredno lepo ruto, na katero je bila zelo močno navezana, a je bila popackana s črn timer. Umetnik ji je dejal, naj mu da ruto in da jo bo vrnil čez nekaj dni. Ko je odprla zavoj, ni mogla verjeti svojim očem: umetnik je na madež črn timer narisal čudovito risbo. Sedaj je bila ruta še lepša kot prej.

Kaj pa če je naše trpljenje podlaga, na katero more Bog narisati čudovite stvari?

KAMNOSEK

Največji sovražnik križa je naš lastni egoizem. In, če bi vedeli, da je prav on največji vzrok križev in trpljenja. Ni vsak križ od Boga. Če je od Boga, nam bo dal tudi moči, da ga prenašamo. Če pa izhaja iz egoizma, potem nas čaka še dolga pot, vendar je veliko nevarnosti, da vmes omagamo.

Živel je kamnosek, ki ni bil zadovoljen s svojim življenjem. Ko je šel nekoč mimo hiše bogatega trgovca in je skozi okno videl številne ugledne bogataše in imenitne ljudi, je zavzdihnil: »Kako pomemben mora biti ta trgovec!« Bil je nevoščljiv in želel je postati trgovec. Potem mu ne bi bilo potreba živeti kot ubog kamnosek.

Na svoje veliko presenečenje je postal trgovec in živel bolj razkošno ter bil bolj vpliven, kot si je kdaj mislil. Manj bogati od njega so mu zavidali njegovo imetje. Kmalu je mimo privedlo visokega uradnika. Nesli so ga v zaprti nosilnici in spremljali so ga služabniki in vojaki, ki so udarjali na gonge. Vsakdo, še tako bogat človek, se je moral prikloniti temu sprevodu. »Kakšno oblast ima uradnik!« je pomislil. »O, ko bi bil jaz višji uradnik!«

Postal je uradnik, nosili so ga v zaprti nosilnici. Bil je vroč poletni dan in uradnik se je počutil neudobno v soparni nosilnici. Pogledal je proti soncu. Ponosno je sijalo na nebu in se ni zmenilo za njegovo navzočnost. »Kako mogočno je sonce!« je pomislil. »O, ko bi bil sonce!«

Postal je sonce. Pekoče je sijal na vse. Toda ogromen črn oblak je priplaval med njega in zemljo in njegova luč ni mogla več sijati na vse, kar je bilo pod njim. »Kako močen je!« si je dejal. »O, ko bi postal oblak!«

In postal je oblak. A kmalu je začutil, da ga je začela prenašati neka sila. To je bil veter. »Kako je močen!« je pomislil. »O, ko bi bil veter!«

Tako je postal veter. A že čez trenutek je zadel ob nekaj, česar ni mogel premakniti, pa naj se je še tako zaganjal. Bila je velikanska skala. Zaželel si je postati skala.

In postal je skala, močnejša in trdnejša kot vse drugo na zemlji. Ko je tako ponosno stal tam, je zaslišal glas kladiva, ki je zabijal dleto v mogočno skalo, in začutil, da se spreminja. »Kaj bi bilo lahko močnejše od mene, skale?« se je vprašal. Pogledal je na tla in pred sabo zagledal kamnoseka.

Kje boš našel popolno srečo? Ostani tam, kjer si!
(indijski pregovor)

Bog nas je postavil na mesto, kjer smo. Če ne bi želel, da smo tam, nas tja ne bi postavil. On nam bo dal moč, da bomo tam zmogli vztrajati.

DEJAVNOST

Za konec dela po skupinah si vsak od udeležencev iz papirja izreže svoj križ. Lahko je različne oblike (ukriviljen, raven, zaokrožen,...), kakor vidi v tistem trenutku. Nanj nalepi ali nariše simbol, ki predstavlja njegove težave, križe. In na koncu na križ napiše sklep za prihodnje dni.

ODLOMKI IZ SVETEGA PISMA (primerni tudi za branje pri sv. maši)

Berila:

Križ kot norost: 1 Kor 1,18-22.26-31.

Pavel oznanja križanega Kristusa: 1 Kor,2,1-5

Petrov govor: Apd 2,22-24

Zgled krščanske potrpežljivosti: 1 Pt 2,21-24

Evangelij:
Jezusa Križajo: Mt 27,32-44
Jezus napove svoj smrt in vstajenje: Lk 9,22-27
Odpoved vsemu: Lk 14,25-33
Hoja za Kristusom: Mt 10,34-39
Jezus napoveduje, da bo trpel: Mr 9,30-32
Ura poveličanja: Jn 12,23-26.27-28.31-34

Predlogi Božje besede za različne trenutke:

Za žalost: 2 Kor 1, 3-5
Rim 8, 26-28
Za trpljenje: 2 Kor 12, 8-10
Heb 12, 3-13
Za preizkušnje: Jak 1, 12-16
1 Kor 10, 6-13
Heb 13,6-7
Jak 1,19-22 ali 27

7. Zaključna molitev

*Ko bi vsi angeli, vsi geniji sveta študirali,
kaj koristi v tem ali onem položaju
to ali ono trpljenje,
ta skušnjava ali ona boleča izguba,
ne bi mogli ugotoviti,
kaj bi bilo zate bolj primerno,
kot je to, kar te je doletelo.
Tako je večna božja previdnost
od začetka načrtovala,
da ti dá ta križ iz svojega srca
kot dragoceno darilo.
Predno ti ga je poslal, ga je Bog
s svojim vsevidnim očesom opazoval,
s svojim božjim razumom premislil,
s svojo modro pravičnostjo preizkusil
in s svojim ljubečim usmiljenjem ogrel.*

*V obeh rokah ga je pretehtal,
ali ni morda za milimeter prevelik,
za gram pretežak.
Potem ga je blagoslovil
s svojim svetim imenom,
mazilil s svojo milostjo
in navdahnil s svojo tolažbo
in še enkrat pogledal nate
in na tvoj pogum.
Tako prihaja zdaj ta križ naravnost iz nebes
k tebi,
kot božji klic
in kot darilo njegove usmiljene ljubezni,
da boš postal popolnoma ti sam
in da boš v Bogu našel svojo izpolnitev.*

POPOLDANSKO PRIČEVANJE IN POGOVOR PO SKUPINAH

Dopoldansko delo pa skupinah premalo ne omogoča, da skupina zares zaživi. Zato se letos zberemo po skupinah tudi popoldne. Najprej je pričevanje, ki traja približno uro in pol. In prav pričevanje naj bo spodbuda za pogovor v skupinah. Popoldne ni posebnega programa za delo v skupinah. S tem želimo omogočiti, da ima skupina čas tudi za pogovor med seboj. Predlagamo, da je izhodišče pogovora pričevanje. Vsak naj pove nekaj utrinkov, ki so se mu zdeli zanimivi. Pomembno je, da poskušamo pričevanje poosebiti.

MOLITEV MED SPOVEDOVANJEM

Postne duhovne vaje dosežejo svoj višek v spreobrnitvi, ki jo pa ni brez spovedi in poglobljene molitve. Izkušnje kažejo, da je težko zagotoviti za vse dovolj resnosti in tihote. Med spovedovanje je zato potrebno paziti na tihoto. Animatorji so prvi zgled in so tisti, ki opozarjajo. Odločili pa smo se tudi, da

med samim spovedovanjem pripravimo molitev po skupinah. Vsaka skupina ima določeno uro, ko se zbere skupaj. Molitev bo potekala v kapeli. Na voljo so križevi poti, ki so napisani prav za to priložnost (glej v knjižico z molitvami). Tukaj pa dodajamo še nekaj molitev, ki jih lahko vzamete in popestrite molitev. Pri molitvi je v ospredju GOSPODOV KRIŽ. Dobro je, da se na to že prej pripravimo s svojimi predlogi glede molitev in pesmi.

Odpri, Gospod

Gospod, odpri (+) moje ustnice,
moja usta bodo oznanjevala Tvojo slavo
in prinašala dobre besede.

Gospod, odpri (+) moje oči,
da bom občudoval tvojo krasoto
in videl bedo ljudi.

Gospod, odpri (+) moja ušesa,
da bom zaznal Tvojo besedo
in slišal krik revnih.

Gospod, odpri (+) moj nos,
da bom začutil Tvoj prijetni vonj
in sprejel dišave vseh stvari.

Gospod, odpri (+) ves moj obraz,
da bom živel naravnan nate
in ostal odprt do vseh.

Gospod, odpri (+) moje srce,
da bom ustvaril prostor zate,
dobra čustva za vse ljudi.

Gospod, odpri (+) moje roke,
da se bom dotaknil polnosti življenja
in postal bogat v dajanju.

(ANTON ROTZETTER)

(+) Pomeni: naredi majhen križ na določen del telesa

Tvoj križ-moj križ

Gospod, prosim te za to,
kar je najtežje in najbolj trdo:
prosim te za milost,
da bi v vsem trpljenju svojega življenja
prepoznal križ tvojega Sina,
da bi v njem počastil tvojo nedoumljivo sveto voljo,
da bi šel s tvojim Sinom
po poti križa, dokler ti hočeš.....

Naj bo moje trpljenje
izpoved moje vere v tvoje obljube,
izraz mojega zaupanja

v tvojo dobroto in zvestobo;
da tebe ljubim bolj kot samega sebe,
da te ljubim zaradi tebe-
tudi brez nagrade.

Križ mojega Gospoda, bodi mi vzor,
bodi moja moč, bodi moja tolažba,
bodi rešitev vseh mračnih vprašanj,
bodi luč v vseh nočeh...

Kajti zanesljiva je beseda:
Če z Njim umrjemo,
bomo z Njim tudi živeli;
če z Njim trpimo,
bomo z Njim tudi poveljani.

Oče, s tvojim Sinom hočemo deliti vse:
njegovo življenje, njegovo poveljanie
in zato tudi njegove bolečine in njegovo smrt.
Samo daj nam s križa tudi moč,
da ga bomo mogli nositi...

(Karl Rahner)

S trpečimi pod križem (iz govora papeža Janeza Pavla II.)

Skrivnost odrešenja sveta je
na čudovit način zakoreninjena v trpljenju
in trpljenje s svoje strani dobiva
v tej skrivnosti svojo najvišjo
in najsilnejšo luč in moč preobrazbe.

Te praznike odrešenja hočemo živeti
v posebni povezanosti z vsemi trpečimi.
Zato naj se pod križem na Kalvariji zberejo
vsi trpeči, ki verujejo v Kristusa,
predvsem še tisti, ki morajo trpeti
prav zaradi svoje vere v križenega in Vstalega:
žrtev njihovega trpljenja naj nas približa
izpolnitvi Zveličarjeve molitve za edinstvo vseh.
Tja naj pridejo vsi ljudje dobre volje,
zakaj na križu visi Odrešenik sveta,
mož bolečin, ki je vzel nese vse telesne
in moralne bridkosti ljudi vseh časov,
da bi mogli v ljubezni najti
odrešenski smisel svojega trpljenja in
veljavne odgovore na vsa svoja vprašanja.

Skupno z Marijo, Kristusovo materjo,
ki je stala pod križem,
se ustavimo pred križi današnjega človeka.
Proporočimo se vsem svetnikom,

ki so bili v teku zgodovine na poseben
način deležni Kristusovega trpljenja.
Naj nam pomagajo!
In prosimo vas vse, ki trpite,
da nas podpirate.
Ravno vas, ki ste slabotni, prosimo,
da postanete vir moči za Cerkev in za človeštvo.

V strahotnem boju med sliami dobrega in zla,
ki se odigrava v današnjem svetu,
naj zmaga vaše trpljeje,
zedinjeno s Kristusovim križem!

Trpljenje in odrešenje

Gospod, Gospod, kaj pomeni biti človek? Trpeti brez konca. Od novorojenčkovega joka do zadnjega stoka umirajočega: trpeti je vsakdanji grenki kruh, ki ga nikoli ne manjka na družinski mizi.

Moj Bog, čemu ta nesrečna stvar, bolečina? Nekoristno truplo je. Nima imena, ima pa tisoč izvirov in tisoč obrazov. Kdo se mu more izogniti? Hodi z nami po poti, ki vodi od luči v temo. Kaj naj storimo njo?

Stvar je, ki je zrasla na človeški zemlji, podobna zlovešči gobi, ki je nihče nikoli ni posejal in želel. Kaj naj storim z njo?

Spominjam se tvojega križa, Jezus iz Nazareta; tistega križa, ki ga nisi nikoli izbral, a si ga vzel, ne z veseljem, pač pa z mirom. Čemu ta odvrtni in krvavi tok človeške bolečine? To je vprašanje: Kaj storiti s to bistveno in žarečo skrivnostjo?

Tisoč bolezni, tisoč in eno nerazumevanje, notranji boji, pobitost in obsedenost, zamere in zavisti, otožnosti in žalosti, zamejenosti in nemoči, lastne in drugih, kazni, žebliji, mučenja... Kaj storiti s tem neskončnim gozdom mrtvega listja?

O pravični, poslušni in ubogljivi služabnik nebeškega Očeta. Ko je prišla tvoja ura, si se po trzljaju strahu in groze mirno izročil in si svobodno sprejel kelih bolečine, da si ga izpil do zadnje grenke kaplje. Učinki človeške zarote te niso prizadeli na slepo in usodno, temveč si jih prostovoljno sprejel, ker si spoznal, da se tisto ni dogajalo po človeških spletkah, ampak zato, ker je Oče dopustil. Z ljubeznijo si si naložil križ.

Hvala za nauk, prijatelj Kristus. Od tedaj imamo odgovor na temeljno človekovo vprašanje: Kaj storiti z bolečino?

Trpljenja ne premagamo s pritoževanjem, zavračanjem ali odporom, temveč tako, da ga sprejmemo. Ko z ljubeznijo vzamemo križ, o Jezus iz Nazareta, te spremljamo na križevem potu, hkrati pa sodelujemo s teboj pri odreševanju sveta, še več: »dopolnjujemo, kar manjka Gospodovem trpljenju«.

Popolna svoboda ni torej samo v tem, da vzamemo nase križ z ljubeznijo, temveč da ga imamo hkrati tudi radi, ker vemo, da smo tako solidarni s človeško bolečino in sodelujemo pri presežnem poslanstvu za odrešenje človeštva.

Gospod Jezus Kristus, hvala ti za modrost križa.

